



Az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács és az Erdélyi Magyar Néppárt közös nyilatkozata

2013. 8. 26.

2013. augusztus 26.

Kolozsvár

Az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács és az Erdélyi Magyar Néppárt közös nyilatkozata

A Tőkés László elleni román hatósági fellépés a be nem tartott ígéretek miatti rossz nemzeti közérzet agresszív kitörése.

Egy hónap telt el a 24. Bálványosi Nyári Szabadegyetem óta, de Tőkés László ott elhangzott előadásának ürügyén elindított magyarelles verbális háborúnak még nem látszik a vége. Pedig az erdélyi magyarok európai parlamenti képviselője csak azt vetette fel – nem először, amióta bátor kiállásával és a hallgatás falának a lebontásával meggyújtotta romániai rendszerváltozás kanócát –, hogy **Magyarország vállaljon védőhatalmi szerepet az erdélyi magyar nemzeti közösség felett.**

Az elején abban reménykedtünk, hogy az egymásra licitáló magyarelles nyilatkozatok pusztán aktuálpolitikai megfontolásból hangzottak el, és nem is érdemes rájuk szavakat fecsérelni. Megszokhattuk már ugyanis, hogy Bukarest mindig akkor játssza ki a magyar kártyát, amikor valamilyen népszerűtlen belpolitikai döntésről akarja elterelni a figyelmet. Mert politikai szempontból hasznosabbnak látszik – főként, hogy eddig mindig bejött a számítás – a magyar veszély elhárítása kapcsán keménykedni, mint a Nemzetközi Valutaalappal megkötött szerződés következményeit magyarázni az országnak. Ennek nyomán ugyanis megszorítások, bércsökkenés, megszűnő munkahelyek és elszegényesedés várható.

Sajnos, ha alaposan megfigyeljük az egymásra licitáló – Erdély „vérrel megszerzett ősi román földjét” és Románia szuverenitását a magyaroktól féltő – megszólalásokat, csakhamar rájövünk: ennél többről van szó. A nyilatkozatháború Bukarest egységes és homogén nemzetállami szemléletének beszédes láttelepe.

A védőhatalmi státusz kezdeményezésével Tőkés László ugyanis nem tett mást, minthogy **bevált európai modell alkalmazását javasolta** térségünk stabilitásának a megőrzése érdekében. Dél-Tirol autonómiája jól példázza: az erőszakos asszimiláció és az autonómia tagadása zavart, feszültséget, bizalmatlanságot szül. Az Ausztria védőhatalmi státuszának segítségével megvalósított területi autonómia pedig nemcsak **stabilitást** eredményezett, hanem

megteremtette az ott lakó nemzetek közötti békét, az anyagi jólétet, valamint a szociális biztonságot is.

Az eddigi kilencven év tapasztalata alapján természetes, hogy az erdélyi magyarok az anyaországhoz fordulnak. Mert amíg Ausztria nemzetközi segédlettel – élve védőhatalmi szerepével – Olaszországot rá tudta bírni ígéretei betartására, addig hasonló magyar diplomáciai eszköz hiányában eddig **egyetlen román kormánnyal sem sikerült betartatni**, sem a mai Romániát politikailag megalapozó **Gyulafehérvári Kiáltvány nemzeti önrendelkezésre vonatkozó pontjait**, sem pedig a versailles-i békeszerződések aláírásakor vállalt, szintén **a nemzeti közösségek önigazgatására vonatkozó wilsoni elveket**.

Ezen az elvi alapon szólalt többször is fel az Európai Parlamentben Tőkés László **a Timoc-völgyi és az ukrainai románok védelmében**, de ugyanilyen megfontolásból támogatta a **Moldovai Köztársaság európai közeledését** is.

Ám van konkrétabb példa is: Szerbia uniós csatlakozási tárgyalásainak megkezdése előtt Románia – egyébként dicséretes módon – a vétőjogával való élés lehetőségének a meglebegtetésével, néhány nap alatt kétoldalú kisebbségvédelmi szerződést tudott kieszközölni. Az más kérdés, hogy ennek bizonyos passzusai mind a mai napig titkosak. Vajon miért?

A válasz kézenfekvő: a **román kormány kettős mércét alkalmaz**, és nem akarja elfogadni, hogy más ország hasonlóan lépjen fel, mint Bukarest tette néhány hónappal ezelőtt saját külhoni nemzeti közösségei védelmében.

A jelenlegi helyzetben tehát nem az a fő kérdés, hogy Tőkés Lászlótól a román miniszterelnök javaslatára visszavonják-e az állami kitüntetést, bár kétségtelen, hogy aktuálpolitikai – értsd „hasznos” magyargyűlöletet generáló – vonatkozásán túl ez is beszédes bizonyítéka a kommunizmus bűneivel való őszinte szembenézés hiányának. Ha visszavonják, lelkük rajta. A meggondolatlan cselekedet a román államot és annak vezetőit minősíti. Tőkés László ettől nem lesz kevesebb, ő ugyanaz a személyiség marad, Lech Wałęsához vagy Václav Havelhez hasonlóan, aki történelmet írt Közép-Kelet-Európában. Az igazi kérdés az, hogy hajlandó-e a jelenlegi román kormány betartani elődei autonómiára vonatkozó ígéreteit.

Az erdélyi magyarok integrált autonómiatörekvései – beleértve ebbe a Székelyföld területi autonómiáját és a Partium sajátos jogállását – a teljes értékű élet igényének a kifejeződései. Románia nem lehet demokratikus állam addig, amíg egy európai megoldást javasoló politikai beszéd ilyen magyarelles kormányzati hisztériát eredményez.

A Tőkés László elleni, hazafias mázzal leöntött, nacionalista hisztéria ugyanis nem más, mint a **román politikum rossz lelkiismeretének a megnyilvánulása**. A be nem tartott ígérek miatt kialakult rossz nemzeti közérzet agresszív kitörése. És ha a rossz nemzeti közérzet szelleme egyszer kiszabadul a palackból, nem biztos, hogy vissza tudjuk oda parancsolni. Nemcsak az erdélyi magyarok, hanem az ország európai jövője lehet az áldozat.

Éppen ezért együtt mondjuk az ügyben megszólaló józan hangú – mert azért ilyen is akadt – román közéleti személyiségekkel együtt: a bátor és őszinte párbeszéd, a higgadt és bölcs hangnem közelebb vihet a megoldáshoz.

Továbbá határozottan visszautasítunk minden nemtelen támadást, amely az elmúlt hetekben a magyar ügy melletti kiállása miatt Tőkés László – az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács elnöke és az Erdélyi Magyar Néppárt védnöke – ellen irányult, illetve az általa többször megfogalmazott javaslatnak megfelelően ezúton is szorgalmazzuk a román–magyar megbékélésről szóló párbeszéd intézményesítését.

az EMNT ügyvezető

elnöke az EMNP elnöke

© Copyright Erdélyi Magyar Néppárt 2015